



# LA CAMPANA DE GRACIA

**ANTONI LÓPEZ, EDITOR**  
*(Antiga casa I. López Beruagós)*

**DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA**

**AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA**  
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOFIGA  
 TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ  
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'00. — ESTRANGER, 2'50

## EL "PELELE"



—De setze, de setze, de setze el vil!...



## El camí obert

Per l'empenta victoriosa de les forces aliades, l'exèrcit alemany està en plena retirada a França i a Bèlgica. Es retira per sectors, però la retirada va fent-se continua i general. Els alemanys reculen avui seguint el mateix camí per on baixaren com una riuada en aquells dies del mes d'agost del 1914.

Guaitau el mapa del front d'Occident, i veureu com l'avanç dels aliats pren la direcció de les valls del Sambre i del Mosa. Es el camí que passant per la Bèlgica, va de la França a l'Alemanya. La neutralitat belga enia tancat aquest camí. Però l'Alemanya, esquinçant el «troç de paper», va obrir-lo a cops de sabre.

Per aqueix camí, pel camí obert per ella mateixa, aviat els exèrcits de la Santa Aliança lliberadora entraran a Alemanya. Cap al Rhin es dirigeixen avui, i hi arribaran victoriosament pel camí que passa per Namur i Liege.

Les terres i les ciutats belgues, que vegegen ara fa quatre anys l'agressió criminal, veuran ara passar els agresors vençuts, embestits amb furia justiciera pels soldats del Dret.

## LA RAÓ, GENERALÍSSIMA

**P**ODEM adaptar al moment bèl·lic la vella autoritat revolucionària de la Raó, deesa jacobina, avui generalíssima aliada. No pretenem caure en l'arbitrarietat grotesca que ha posat en mans de les nostres Mares de Déu populars el bastó de capità general. Però així com En Charles Maurras ha pogut parlar de la monarquia de la guerra, siguen's permès a nosaltres atribuir a la Raó la presidència de la nostra guerra.

Perquè dues paus eren possibles, la de l'Instint i la de la Raó. Molts s'imaginaven la guerra i la seva conclusió com un desafiament de putxinel·lis, un reguitzell de cops de tranca, el darrer dels quals tomba a l'adversari cap per avall. Era la concepció de l'antiga guerra barbre, expoliadora i venjativa, el ressò contemporani del *voe victis!* clàssic. Però heu's aquí que En Wilson apareix, i amb tota severitat, però també amb serenor, imposa la pau vertebrada, de raó. Fins quan exigeix una expropiació territorial com la de l'Alsàcia-Lorena, treu d'ella tota finalitat de revenja, presentant-la com una reparació. I ja totes les seves altres proposicions obeeixen a un principi de llibertat nacional, lo mateix la satisfacció a l'irredentisme italià, que la resurrecció integral de Polònia.

Nosaltres, homes de llibertat, desitjàvem fanàticament la victòria de França, ja aconseguida, però sentíem una lleugera temença de que es desvetllessin certs instints imperialistes o aparegués la obscacació de l'odi, i també que la diplomàcia d'espasí i casaca persistís en les seves pràctiques clandestines i tortuosos. En Wilson desfa totes aquestes possibilitats, i amb una airosa síntesi, junta la pau d'instint i la pau de Raó. Evaqueu els territoris ocupats, arribeu a l'armistici, però sense oblidar que això és una guerra, meitat per meitat, militar i jurídica, i que per lo tant, per a dictar la nostra sentència, hem de posseir la força. El dret s'imposa per la coacció, quan no pot nàixer de l'acoblament de les voluntats. Així succeeix en les lleis particulars. Així serà també en la gran llei que referà l'Europa.

Per tot això nosaltres no hem dubtat mai d'En Wilson. —Es un vell federal— s'ha dit per aquí humorísticament. —Sí, tan vell federal, que arriba als federals primitius. Perquè Washington i Lincoln redactarien aquestes escriptures wilsonianes que commouen al món. Però no oblidem que En Wilson ha sabut aplegar la tradició republicana i la modernitat de la causa aliada. Els jacobins deien: «La república no pot dialogar amb l'enemic mentre trepitgi el territori nacional.» En Wilson repeteix la teoria jacobina, i l'amplia, negant-se a parlar amb l'enemic, si aquest no transfereix l'autoritat de l'emperador al poble.

L'Anglaterra, monàrquica, no podia decretar aquesta imposició, i qui sap si la França no hauria també temut la protesta de la seva selecció realista. En Wilson era el predestinat, perquè a l'Amèrica no hi ha cap ombra monàrquica, ni tradicional, ni actual. I així, per la voluntat republicana ianqui, se completa, al cap d'un segle, l'obra de la revolució francesa. Ni conversa amb l'enemic

invasor, ni reconeixement del poder imperial, ni subsistència dels Estats opressors. Els drets dels pobles completen els drets de l'home. 1918 tanca el 1799. I resta per al segle xx la imposició d'aqueixa revolució russa, que ha proclamat des del govern el dret dels treballadors.

Davant de la Convenció, Hegel digué la seva frase: «Heu's aquí que la Raó comença a regir el món.» Cent anys després, En Wilson, amb la seva guerra i la seva pau, torna a imposar el règim de la Raó.

PARADOX

## HOM

Hom parla, hom critica, hom comenta, hom crida, hom renega, hom rumia, hom menys-prea, hom juga, hom atia, hom prega, hom soborna, hom esmenta.

Hom menja, hom s'atipa, hom s'alenta, hom xiula, hom implora, hom refia, hom corre, hom canta, hom estalvia, hom gasta, hom treballa, hom rebenta.

Hom guanya, hom s'agita, hom implora, hom munta, hom devalla, hom deplora, hom s'atura, hom s'exalta per l'hom;

hom clama, hom refusa, hom s'entrega, hom s'arronsa, hom topa, hom gema, hom s'estira, al morir, com tot-hom.

FERESTEC

## L'Espanya petita



**P**OTSER si que, un dia o altre, hi haurà una Espanya gran. Però, ara per ara, l'Espanya és petita, petita... D'ençà que la guerra va esclatar a Europa, altres pobles han crescut, han pres relleu, han alçat el seu nom. Espanya, no. Espanya s'ha anat empentint. No s'ha adonat de la importància cabdal dels dies únics en que està decidint-se la sort del món i la direcció futura de la humanitat.

Davant el món altificat per l'ideal i pel sacrifici, Espanya rau en el seu recó fosc i trist. La seva política és baixa com sempre. El seu viure és encogit i endarrerit.

Els vents de renovació no han arribat a Espanya. La neutralitat espanyola davant la guerra no ha estat altra cosa sinó el còmode pretext per a seguir jaient.

Espanya no ha vist la gran guerra, no se n'ha adonat, no ha comprès la seva significació ni la seva transcendència. Només l'ha interessada, i encara no gaire, l'aspecte exterior de les batalles i els fets diplomàtics.

I això que la guerra ha estat com un revulsiu per a molts pobles. A Espanya, pel que es veu, ja ni els revulsius li fan efecte. Queda demostrat que avui no hi ha res al món que la pugui redreçar.

En el nou mapa geogràfic i espiritual que sortirà de la guerra, molts pobles apareixeran engrandits. L'Espanya, territorialment, serà igual que abans. Espiritualment, serà més petita que mai no hagi estat. Probablement, la Turquia desapareixerà de l'Europa. I l'Espanya, per dret propi, esdevindrà la hereva de l'esperit turc. Així seguirà havent-hi a Europa un poble que per l'ànima no és europeu.

De la caiguda moral d'Espanya no se n'ha salvat res. No s'ha salvat ni el quixotisme, ni la gallardia del gest, ni aquell clàssic punt d'honor dels *hidalgos*.

Vindrà una revifalla? Tindran èxit els esforços per a treure l'Espanya del recó fosc i trist on està ajeguda? El temps ho dirà. Mentrestant, l'Espanya és ja tan petita, que l'Europa la perd de vista cada dia més.

FULMEN

## L'ARC DE SANT MARTÍ



A pau és un fet. Els alemanys no poden ja deturar-se en el camí de sotmissió que han emprés i si guin quines vulguin les condicions que imposin els aliats no els queda més remei que acceptar-les.

Els germanòfils, que encara en queden, confien amb la magnanimitat del president Wilson. La seva rara mentalitat no concebeix que hi hagin homes capaços d'indignar-se per una ofensa feta a un tercer. Tement que França els tractaria durament per les selvatges brutalitats que els exèrcits del Kaiser han comès en les terres invadides, s'ha dirigit el govern alemany al Nord-americà, suposant que a En Wilson no li courien els crutels martiris de la heroica Bèlgica, ni les greus ferides de la valenta França. Els nostres troglodites han admirat aquesta martirial, galateona, però ben aviat han pogut comprendre que la jogada els ha fallat i que entre els aliats hi ha unanimitat de pensament i d'acció.

La darrera nota d'En Wilson al govern alemany és categòrica. No's pot parlar de armistici mentre els alemanys segueixin cremant els pobles que abandonen i torpillejant els barcos de viatgers. Quan sigui hora de parlar-ne, En Foch dictarà les condicions. Per a arribar a una pau veritable, fan nosa els Koenzollern. El poble alemany ja sap quin camí deu seguir si no vol que la seva nació sigui esborrada del mapa d'Europa.

Els aliats no's deixen enganyar per la barroera diplomàcia teutona. En les ofertes de pau d'Alemanya no hi ha ni un borrall de bona fe. Segurs d'una derrota vergonyosa en el front occidental, voldrien guanyar temps per a que els consentissin una retirada honrosa, fent-se forts en les formidables defenses de la seva frontera i regatejant des de allí les condicions de pau. En Foch no cau en aquest parany estúpid i mentre parlen el canceller Maximilià i el president Wilson, ell segueix treient de França i de Bèlgica, a puntades de peu, als exèrcits dels Hohenzollern que incapaços de defensar-se aprofiten les poques energies que els queden per a donar gust als seus mals instints.

La pau és un fet. De grat o per força serà imposada als alemanys, que tindran de renunciar als seus deliris de hegemonia mundial, contentant-se, i bon goig que ho logrin, essent una nació lliure dintre una societat de pobles lliures.

El triomf definitiu dels aliats repararà les grans indignitats comeses durant els temps en que els pobles han sigut esclaus d'unes quantes famílies coronades. Victor Hugo somriurà joiós amb la reconstitució de la Polònia esquarterada. Entre nacions lliures constituïdes per homes lliures no seran possibles les guerres i aquesta formidable lluita de quatre anys que han sostingut la llibertat i la força serà la darrera pàgina sagnant de la història de la Humanitat.

JEPH DE JESPU

## L'erro d'Alemanya



**M**LEMANYA ha demanat la pau! No'n fa pas poc de temps que'n ho pensàvem... Emperò si Alemanya s'ha vist obligada a claudicar no és pas, ni de lluny, pel que la gent es pensa. Alemanya ha sigut és i serà el més kolossal

del kolossal i sols les males llengües o els envejosos poden dir mal dels nostres millors i més excel·lents amics, els jamai prou alabats i ponderats súbdits de l'emperador d'emperadors, el magnànim i humanitarríssim Guillelm, l'home més bó entre els més bons dels homes, si es que hi han homes bons en aquest planeta.

Si Alemanya ha perdut, no és pas perquè Déu Nostre Senyor l'hagi abandonada: molt al contrari, puix el Creador de Cels i Terres ja va dir fa temps que s'havia de patir per a gaudir de la Felicitat eterna. I com que, diguin el que vulguin els que no hi entenen, el Totpoderós, reserva pels kaiserians el bò i millor de la Glòria celestial, el lògic, el just, el raonable, és que, així com feu passar al seu únic Fill les de Caí, i això que era el seu fill únic, en prova del seu sincer afecte que profesa al nostre immortal amic Guillelm, fassi que tant ell com els que paguen cèdula al seu imperi, vegin actualment les «estrelles» — molts no sabrien que vol dir «estel» — obligant los a acceptar e programa d'un tal Wilson, que deu ésser un senyor que té ganes de fer la santíssima — !!quina gent que corre en aquest món!! — als fidels súbdits dels centrals imperis.

Sigui com vulgui, nosaltres creiem que malgrat els bons desitjos de Déu Nostre Senyor, els descendents de Bismarck l'hanguinyada, i tal com estan avui les coses, més a compte els hi hauria estat dominar el món que disfrutar de les delícies i aventatjes de la Glòria. ¡El positivisme s'imposa i més val llonguet a l'estòmec, que pa de nou lliures a càl flequer!

Alemanya ha perdut perquè ha volgut: sí, llegidors amics, perquè ha volgut, o millor dit, perquè no ha estimat al que devia d'estimar o, encara més ben dit, per no haver atinat en el que devia d'atinar.

Alemanya s'havia distingit sempre pel seu prodigiós mètode d'adaptacionisme, i dic mètode, perquè el «mètode és la base de la kolossal organització alemanya. Alemanya ho deu tot al «mètode», una mena de «mètode» Berlitz a l'engrós. Sense «mètode», Alemanya no seria Alemanya: tot el més, una «Alemanya-xica» o sigui, com la «França-xica», una vulgar barriada de la ciutat d'En Morales Pareja.

El bon alemany dorm amb mètode, beu amb mètode, festeja amb mètode, es mor mètode, combat amb mètode: fins quan... d'allonses ho fa am mètode; es a dir, de mica en mica, encara que tingui de passar més estona al quarto dels mals endressos.

Doncs bé, aquest poder sobrenatural d'adaptació, no l'ha tingut Alemanya en compte en els moments més perillosos i més decisius.

Alemanya, que havia adoptat el medi de construir barato les millors màquines no atina en adoptar el mètode de guanyar les més grans batalles i va confiar en el geni de l'Hindenburg el que l'Hindenburg havia hagut d'adaptar de don Valeriano.

Altrament, sembla que si Alemanya té ganes de plegar el «negoci» és per manca de bons aliments, i això no hauria succeït si hagués tingut un home que tenint en compte el que està fent el nostre Ventosa, hagués seguit o adaptat els seus procediments.

La teca hauria sobrat i fins haurien tingut de pendre mides radicals, puix haurien morit més alemanys de tips que no per les bales dels exèrcits d'En Foch. Ademés, als alemanys, els hi ha mancat un home: el gran matemàtic Pol, puix ell, quan perdien hauria demostrat al poble que guanyaven i quan guanyaven, que guanyaven encara més del que creien.

L'adaptació d'una política kambonista hauria donat també els seus resultats, puix els *equilibris* és sempre cosa que en certs moments va de primera.

En una paraula: si Alemanya no s'ha sortit amb la seva, és per no haver adoptat la tàctica de don Valeriano i l'escola — la famosa escola — de la nostra gloriosa i excelsa «Lliga» que Déu Nostre Senyor i la seva Santa Mare guardin molts anys pel bé de nostra Catalunya.

TENU





# "Salus populi, suprema lex"



PARA atajar la epidemia se suspenden las ferias y las clases, pero no las misas y las corridas de toros.

Para evitar aglomeraciones se cierran las escuelas y las universidades; pero no las iglesias, ni los conventos—sobre todo, postulados y noviciados—ni los cafés, ni los music-halls, ni las casas de lenocinio, ni los cines en que sanos y enfermos, a pesar de la obscuridad, se mezclan, se soban, se manosean y se entregan al dulce magreo y parcheo.

A las fronteras y a los pueblos infectados se envían guardias en vez de médicos. ¿Los guardias van a desinfectar? V a ellos ¿quién los desinfecta?

A consecuencia de la huelga de carteros ha habido muchos que han recibido la grippe por carta.

Para extinguir la peste se propone la creación de un ministerio de Sanidad.

Si queremos perder la poca salud que nos queda, no hay más que crear un ministerio de Sanidad.

En la provincia de Huesca no va a quedar un gato vivo. Hasta los caciques dan el último maullido. ¡Duro! A ver si acabamos de una vez.

El ministro de la Gobernación ha ido a inspeccionar personalmente la desinfección de fronteras. ¡Pero si la epidemia que mata a España es usted y su numerosa familia, querido señor García!

En Zaragoza, por miedo a los contagios, han suspendido las fiestas del Pilar. ¡Mira qué fe tienen los zaragozanos en su Virgen!

Hay por ahí una porción de maricas que anhelan coger el tifus para que les den lavativas, para que los jeringuen fuerte.

Ya está ahí la famosa Comisión. Va a ir o ha ido a Francia a estudiar—ja estas alturas y mientras nos morimos!—las epidemias. Que la echen de allí a escobazos. Los gándules que la componen no van más que a macarronear y a hacer el farol por el bulevar.

Los pueblos suspenden las fiestas. Otros años, venga a llamar a los faroleros para sacarles los cuartos. Este año, que se queden con ellos y con los microbios.

De un periódico socialista, escrito con gran desenfado:

«Casi todas las autoridades españolas, en estos momentos de peligro, se están portando como un cerdo.»

De vez en cuando, vemos alguna autoridad que se mueve, agita, dispone y ordena algo encaminado al bien de sus gobernados. Estas excepciones de la regla se portan cada uno como dos cerdos.»

Del mismo periódico socialista:

«Hace pocas noches nos preguntó un chivato, de esos de calcetín blanco, como nos las componíamos para desafiar la muerte y derrochar salud en estos momentos aciagos.»

—Pues, hombre, muy sencillo—le contestamos;—es que aquí siempre estamos con la máquina de desinfección jeringando a Dios y a su señora madre.»

ANGEL SAMBLANCAT

# SONATA CCI



POBRE Morató, pobre Soler, pobres tants amics i amics! Diu que ara va de baixa això de la malura, però el cert és que qui la té ja la té i els morts ja ho són. Me tenen molt preocupat aquestes bestioletes o aquests bolets que no's veuen però que maten les persones. Creieu que fa goig aquest Barcelona en els dies que passem; no veus més que mitges portes tancades i botigues tancades del tot per defunció de l'amo o d'algun parent.

I ara que ja n'he parlat jo d'aquesta porqueria vos prohibeixo que em digueu res més cap de vosaltres. No hi ha molèstia comparable amb la que et proporcionen aquests borinots que no saben fer res més que preguntar-te quants malalts tens a la família i d'aquests si hi han difunts.

Lo que m'agradaria és saber quin interès tenen en l'anulació de la contracta amb el Monopoli d'enterrar morts els mateixos que el feren. No sé qui va explicar-me que als

crec que hi hagi ningú capaç de celebrar lo fet pel Govern. Veritat que de l'arbre aterrat tots en fan llenya, però més honorable que el d'aquests llenyaters tots; és el dels que van a l'era i volen pols, i si desitgen llenya van al bosc.

Les bèsties que mengen carn de rosses no són estimades per ningú i uns els hi diuen corbs com als capellans, i als altres xacals com als covarts, i als de més enllà hienes com a les madrastrès. A mi no m'agradaria que m'anomenessin amb cap nom d'aquests. I ara bevem.

MORITZ IX

DE LA MARCA «SHOKING»

## Qui endavant no mira...

PEL·LÍCULA HITÒRICA, HISTÈRICA, MEFÍTICA, SARCÀSTICA I EXPIATÒRIA

Vilallonga està de festa, festa plena i general: aquí s'alça un arc triomfal, allà punteja una orquestra,

## L'acaparadora d'ous



— Qui en vol, que m'en sobren?...

dots enterramorts no els van gaire bé els negocis, i que donarien qualsevol cosa per a poguer-se'n desfer, sobre tot si després era fàcil posar plet a l'Ajuntament i demanar-li danys i perjudicis. Asseguren les males llengües que al regidor que conseguís això no li faltaria gall per Nadal, ni puros tot el hivern i àdhuc els fonaments d'una torreta.

Ara que de tot això no pot fer-se'n cas; cada dia hi han més mal pensats i ningú se fia d'altri.

Una cosa que m'agradaria que m'expliquessiu és el com i el què de que quan descarrilen els ministres no prenen mal, i si se tracta de veremadors se'n maten set i fereixen no sé quants. I després que m'expliquessiu tot això, voldria que fos més llarg i que treguessim l'entrellat de perquè se fa expedient per a saber de qui és la culpa de que ningú prengües mal i no se'n fa per a saber lo que ha passat a Celrà.

Encara n'hi han de tocuts en que la guerra no s'acaba. Ximplets, més que ximplets. Se veu que no llegireu mai les faules d'Isòp. Si les haguessiu llegides recordariu aquella tant cèlebre del lleó morint al qual un ase tirà una guita. Lo trist per a nosaltres espanyols és que en aquest cas, Alemanya tingui de fer el paper de lleó i nosaltres el de burro. Com podeu comprendre me refereixo a l'incautació de barcos. Mesos abans tothom hauria aplaudit; avui, retuda Alemanya no

brillen els cafès-concerts, els bars són plens a vessar i el Consell dona un dinar de cent cinquanta coberts.

La causa?... No's manifesta ni indagar-la és de bon tò; l'interessant és això: Vilallonga està de festa. I amb tant plausible motiu, del bras de Momo penjada, la gent, «alegre i confiada», balla, salta, canta i riu.

Mes ¡quant poc el plaer dura! Tot just la gresea finida, se sent una veu que crida: —Vilallonzins, la factura! Tant per llauna i banderetes, tant per fustes i percal, tant per refrescos... Total: un mil·lió i mig de pessetes.

Ha passat un mes o dos; el cel, un jorn, s'encapota, i per la ciutat és nota un moviment neguitós. Diu que en tal carré... en tal plaça... hi ha... no se sap ben bé què; pot-se al fi no serà re, però es parla d'una «passa»... I el remor pren nova empenya, i la cosa es va enfosquint, i ahir ja n'hi va haver vint i avui ja arriben a trenta.

I el Consell diu:—Cavallers, si ara nosaltres podem,

amb gust desinfectariem però... no tenim diners.— Crits, punys en l'aire, protestes —I doncs, els que us hem donat, on són? En què els heu gastat? —Prou ho sabeu tots: en festes!... —Traïdors! Rates de rebost! —Calma, no us desespereu! Ja'n sortirem.

—Què fareu? —Crearem un nou impost.— (Aquí el teatre s'enfonza, en mig d'un trò horripilant, i el microbi, mentrestant, va invadint tot Vilallonga.)

Som als afores. Quietut. Sols, dos vellets apacibles, seuen, tranquils i impassibles, damunt un tronc agegut. —¿Veü—diu l'un—aquests desoris, en què paren, al final? En un negoci bestial pels carruatges mortuoris. —Es cert!... Com aquell que res, des de que seiem aquí, n'he comptat quaranta.

—Sí; i amb aquests, quaranta tres. —Oil... Tres de junts!... La brometa resulta ja interessant. —I els de les Pompas estan fent la primera pesseta.— Nou silenci. El sol camina lentament cap a la posta; de la part del riu s'acosta un núvol de boira fina. Els cotxes, com negres topus, es van perdent per la plana. s'ona al lluny una campana i... *finis coronat opus.*

C. GUMA

# DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 11 AL 17 D'OCTUBRE DE 1918

### Per terra

Al front occidental continua la retirada alemanya i les brillants victòries dels aliats. Els francesos han entrat a La Fère, Laon i Vouziers. Els exèrcits aliats han realitzat una nova ofensiva a Flandes, caient en son poder les ciutats de Roulers, Menin i Verwicq.

Al front italià, ha augmentat l'activitat de la lluita d'artilleria i patrulles. Segueix esperant-se una ofensiva italiana.

Al front d'Albània, els italians s'han apoderat dels importants ports de Durazzo i de la ciutat de Tirana.

Al front de Sèrbia, els heroics serbis s'han apoderat de Nisch, la ex-capital, i han seguit avançant cap al nord.

Al front d'Àsia, res de remarcable.

### Per mar

Els monitors anglesos han pres part a la batalla de Flandes bombardejant les posicions i bateries alemanyes de la costa.

### Per l'aire

Malgrat del mal temps, l'activitat aèria ha estat intensa, però no hi ha cap fet que calgui assenyalar particularment.

L'aviador francès Garros, que caigué presoner dels alemanys i després aconseguí fugir d'Alemanya, havia tornat a reprendre les seves tasques aèries al front francès. Dies enrera sortí per a realitzar una missió que li fou encomanada, i ja no se'n ha sabut res més. Se'l suposa mort.



QUAN volgueu enterar-vos del curs de la passa a Barcelona, no us enredeu a cercar els «datos oficials» de la premsa.

Segons aquesta informació, que sembla està obligada a tota mena d'optimismes, aquí no passa res, ni la passa. Cada dia decrece, segons els nostres higienistes.

Quan volgueu sapiguer la veritat entereu-vos de la llista demogràfica del Registre Civil. Allò sí que dona gust de mirar. I com decrece per la part del colze!...

A Puerto-Rico hi ha hagut un terratrèmol bastant considerable.

De les resultes, un centenar de morts. Això no és res comparat amb el que tindrà lloc molt aviat a Berlín.

Allí probablement no més s'enfonzarà una família, però el terratrèmol farà molt més soroll.



# ELS LEMES PROFÈTICS



**Deutsehland uber alles**

Traducció literal: Alemanya per damunt de tot.

Dimecres passat morí a Barcelona, el redactor en cap de *La Veu de Catalunya* i aplaudit autor dramàtic, En Josep Morató i Grau.

En Morató fou un escriptor catalanesc notabilíssim. Pels seus mèrits literaris com pel seu d'ó de simpatia, reconegut fins pels seus enemics polítics, serà molt sentida la seva mort.

D. E. P.

Ara va bé.

Turquia està a punt de demanar la pau per separat, el mateix que va fer Bulgària.

Es el que podien anar fent tots els imperis centrals. Demanar-la per separat, que en conjunt seria el mateix.

Estalviarien sang.

I confessarien que tenen molt fetge.

S'ha resolt relativament bé la vaga d'obres flequers.

Ens en alegrem, però tant se val.

Què n'hem de fer ara del pà si tothom és al llit?

Ha tornat del seu estiu el diputat don Josep Zulueta.

Quan se topi amb En Cambó, podrà dir-li: —Los muertos que vos matais gozan de buena salud.

Per fi el govern espanyol s'ha incautat d'uns quants vaixells alemanys.

Ja era hora.

Quan fou mort el combregaren.

I el més casual és que així que tingué lloc la incautació, el ministre de Marina es va tenir de ficar al llit.

La passa o la por de la nota?

Ja la ballen.

Diuen de Praga que ha esclatat una formidable revolució en tota la Bohèmia.

Dos aliadòfils sarauistes ho comentaven, tot fent-hi el xisto de reglament.

—De quin sant, avui que és dimecres, la ballen, a «La Bohèmia»?

En el banquet de desagravi que els elements avançats de Madrid donaren an En Pérez Galdós s'hi digueren coses molt fortes i gruixudes.

Tant l'Unamuno; com En Galdós estigueren molt bé.

Tant bé que l'endemà la Censura els donava la raó i quedava, de fet, suprimida.

Els aliats estan fent grans progressos a Sèrvia i a Bèlgica.

Heu-vos aquí dos pobles que voldriem veure deslliurats no per la voluntat tardia dels invasors alemanys, sinó per la pròpia força dels invadits o ajudats tot el més pels soldats de la Entente.

I el dia que això s'acomplís, quin pollastret que ens hi menjariem!...

Han llegit la darrera nota d'En Wilson a Alemanya?

Més clar, cervesa de Munich.

Retirada dels teutons en tots els pobles invadits, anulació política dels Hoenzollerns, enfortiment del matoonisme militarista... i que «para más detalles» que s'entenguin amb En Foch.

Olé don Woodrow!

De resultes d'un accident ferroviari, els ministres del govern espanyol es trobaren en perill de mort. Tornaven de San Sebastian i de prompte, el vagó que ocupaven donà una terrible sotragada.

Sotragada?...  
Que no cantin victòria.  
S'han salvat d'aquesta; però... de l'altra?... ai, l'altra!...

Veig que el Gallo s'ha despedit finalment, del públic madrileny.

Tant de bó poguessim dir-ho nosaltres de *El Microbio*.

Que's despedeixi, d'una vegadal!...

Com hauran vist pels diaris s'ha format a Espanya un «Comité algodonero».

I l'altra dia ho comentaven dos amics nostres.

—Què deif ésser això del «Comité Algodonero»?

—Home, ja ho diu el mateix nom: un comitè que's dedica algo a les dones.

Un pensament per acabar:

«No arriba un hom a esdevenir completament lliure en tant la seva ment no ha esbargit totes les suggestions imposades a la humanitat per vint segles de dominació clerical.»

I l'autor del pensament confessava que això era molt difícil, però no impossible.